

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/129/2020
Identifikačné číslo spisu:	7214201956
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7214201956.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. O., bytom v C. - K. č. XXX, zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 36C/17/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. mája 2018 sp. zn. 1Co/228/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. januára 2017 č.k. 36C/17/2014-159 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 38.485,- € istiny spolu úrokom z omeškania vo výške 5,25% z dlžnej sumy ročne od 29. novembra 2013 do zaplatenia. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť 72,96% trov konania žalobcu, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Uviedol, že žalobca sa svojou žalobou podanou na tunajšom súde 27. januára 2014 domáhal proti žalovanej vydania rozsudku, ktorým by bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi 51.795,- € istiny. Uplatnený nárok predstavoval: 1. náhradu škody 3.310,- €, ktorá žalobcovi vznikla zaplatením odmeny svojmu obhajcovi advokátovi JUDr. B. C. v rámci trestného konania voči žalobcovi; 2. náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000,- € a 3. nárok na náhradu škody titulom ušlého zisku. Ako príslušenstvo si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,5% z dlžnej sumy ročne od 28. mája 2013 do zaplatenia a tiež právo na nahradenie trov tohto súdneho konania. Nárok na zaplatenie 38.485,- € odôvodnil svojim právom na nahradenie ušlého zisku podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Konkrétne uviedol, že k 19. augustu 2009 pracoval v stálej štátnej službe ako policajt, pričom z tejto služby bol Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 414 zo 14. októbra 2009 prepustený zo služobného pomeru policajta a dôvodom na toto prepustenie bolo podozrenie zo spáchania trestného činu a trestné stíhanie vedené na základe uznesenia o vznesení obvinenia. Žalobca si výšku tohto ušlého zisku uplatnil za obdobie od vznesenia obvinenia do

uplatnenia nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v rámci doterajšieho konania konštatoval a odvolací súd to svojim rozhodnutím potvrdil, že žalovaná nesie zodpovednosť za škodu, ktorá v rámci sporného trestného konania a s tým súvisiacimi následkami žalobcovi vznikla. Súd prvej inštancie uviedol, že konkrétne dôvody sú uvedené v skôr citovaných rozsudkoch, ktoré boli vo veci vydané a na ktoré opätovne poukazuje. V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení a rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní (podľa § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 v spojení s § 17 ods. 2 a § 25 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z.) z dôvodu, že voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie pre spáchanie pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 326 ods. 1. písm. a) Trestného zákona je oprávnené. Oprávnenosť tohto nároku je daná skutočnosťou, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený, čo má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči žalobcovi, čím vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania, vznesenia obvinenia a podania obžaloby. Nárok žalobcu na nahradenie ušlého zisku je podľa súdu prvej inštancie opodstatnený z nasledovného dôvodu: „Zo sledu relevantných skutočností, vyplývajúcich zo zisteného skutkového stavu možno dospieť k záveru, že bola preukázaná priama vecná súvislosť príčiny a následku, t.j. začatia trestného stíhania a prepustenia zo služobného pomeru so zmenšením majetku žalobcu (strate na zárobku)". Žalobca si uplatnil nárok na nahradenie škody titulom ušlého zisku (strata na zárobku) vo výške 38.485,- €, táto suma je opodstatnená, čo vyplýva zo skutočností, že podľa vyjadrenia Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v prípade neukončenia služobného pomeru žalobcu v Policajnom zbore Slovenskej republiky a s ohľadom na pravidelný chod vecí, by žalobca za obdobie od 15. októbra 2009 do 23. mája 2013 mohol očakávať plat vo výške 40.642,23 €.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. mája 2018 sp. zn. 1Co/228/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ak dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná priama vecná súvislosť príčiny a následku, t.j. začatia trestného stíhania a prepustenia zo služobného pomeru so zmenšením majetku žalobcu, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi stratu na zárobku. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie poukázal a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil. K odvolaniu žalovanej uviedol, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že v konaní nebolo preukázané splnenie zákonného predpokladu jej zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi a to príčinná súvislosť medzi začatím trestného stíhania žalobcu a jeho prepustením zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Odvolací súd poukázal na to, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (personálnym rozkazom zo 14. októbra 2009) potom, čo bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie a následne potom, čo bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia a potom čo bola na neho podaná obžaloba z dôvodov (ako z odôvodnenia personálneho rozkazu vyplýva) korešpondujúcich a zhodných s dôvodmi, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie a aj podaná obžaloba. Aj podľa názoru odvolacieho súdu možno zo sledu relevantných skutočností vyplývajúcich zo zisteného skutkového stavu dospieť k záveru, že bola preukázaná priama vecná súvislosť príčiny a následku, t.j. začatia trestného stíhania a prepustenia zo služobného pomeru so zmenšením majetku žalobcu (spočívajúceho v strate na zárobku). Je podľa neho nesporné, že žalobcovi prepustením zo služobného pomeru, a to z dôvodu, pre ktorý bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a podaná obžaloba, vznikla škoda, t.j. majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch. Dodal, že nebolo sporné, že po prepustení zo služobného pomeru u žalobcu došlo k strate na zárobku, ktorá nastala v súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru po začatí trestného stíhania a podania obžaloby. Až oslobodením žalobcu spod obžaloby vyšla najavo nezákonnosť trestného stíhania žalobcu, ktorého dôsledkom bolo prepustenie zo služobného pomeru, v príčinnej súvislosti až s ktorým si žalobca mohol uplatniť nárok titulom náhrady škody. Z uvedeného teda vyplýva, že námietky žalovanej smerujúce k záveru súdu prvej inštancie o preukázaní predpokladu vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu uplatnenú žalobcom, vrátane príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia a

prepustením zo služobného pomeru nemajú oporu v skutkových zisteniach, ktoré z vykonaných dôkazov súd prvej inštancie vyvodil a na základe ktorých dospel aj k (správne) právne záveru o vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím v priznanom a napadnutom rozsahu. Možno súhlasiť s názorom žalovanej v tom, že pri prepustení zo služobného pomeru sa neskúma naplnenie znakov skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu a teda ani samotný záver, že bol policajt v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby za predmetný skutok neznamená, že sa týmto konaním nedopustil porušenia služobnej disciplíny alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, nakoľko takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. V prejednávanej veci však z uvedeného názoru nemožno vychádzať, nakoľko žalobca v trestnom konaní bol oslobodený spod obžaloby nie z dôvodu, že vyčítaný mu skutok nie je trestným činom, ale z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný. Ak teda sa nestal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný a následne, pre ktorý bol prepustený zo služobného pomeru treba mať podľa odvolacieho súdu za to, že bola preukázaná priama vecná súvislosť príčiny a následku, t.j. začatia trestného stíhania a jeho prepustenia zo služobného pomeru.

3. Žalovaná podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Namietla, že súd sa v konaní o náhradu škody vzniknutej nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia nemôže zaoberať skutočnosťou, akou je nezákonnosť prepustenia žalobcu zo služobného pomeru a s tým súvisiacimi negatívnymi následkami v oblasti pracovnej a ekonomickej, keďže neexistuje priama príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o vznesení obvinenia a stratou na zárobku a odstúpnom, ktorú súd vyčísľil a zohľadnil v priznanej výške náhrady škody. Poukazuje na to, že v danej veci bol žalobca právoplatne a v súlade so zákonom prepustený zo služobného pomeru, pričom sa nedomáhal, aby uvedené rozhodnutie bolo na základe žaloby preskúmané a zrušené v príslušnom súdnom konaní (správne súdnictvo). Uvedeným personálnym rozkazom ministra vnútra bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, lebo svojim konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Podľa názoru žalovanej žalobcom uplatnený nárok na ušlý zisk nemožno odvodiť z príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia žalobcovi ako nezákonným rozhodnutím a skončením jeho služobného pomeru ako príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. V súvislosti s neexistenciou príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou v predmetnej právnej veci možno podľa žalovanej poukázať i na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/292/2006, podľa ktorého atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzhľadom na to, že príčina musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Z týchto dôvodov žalovaná zastáva názor, že súdy vec nesprávne právne posúdili, keď sa bez relevantných dôvodov odchyľili od cit. rozhodnutia a prezentovali právny záver o existencii príčinnej súvislosti medzi škodou - ušlým ziskom, ktorej náhradu si žalobca uplatňoval v napadnutom konaní v súvislosti so svojím prepustením zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. Odchýlenie sa od ustálenej judikatúry vidí aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 7MCdo/16/2011, 6Cdo/185/2011, 1Co/15/97. Žalovaná navrhuje rozsudok zrušiť a odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolačný súd“) predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovolanie) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku ďalej „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

11. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (1Cdo/206/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/27/2017, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/27/2017, 6Cdo/35/2017, 7Cdo/7/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priechiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

12. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2Cdo/167/2017, 3Cdo/235/2016, 5Cdo/13/2018, 7Cdo/114/2018, 8Cdo/78/2017).

13. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1Cdo/126/2017, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/221/2017).

14. Z obsahu podaného dovolania možno vyvodiť, že ako odklon mala žalovaná na mysli otázku „či ušlý zisk možno odvodiť z príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia žalobcovi ako nezákonným rozhodnutím a skončením jeho služobného pomeru ako príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky." Posúdenie takejto otázky, kedy ide o otázku príčinnej súvislosti nie je právnou otázkou ale skutkovou. Najvyšší súd dodáva, že pokiaľ ide o otázku príčinnej súvislosti v jednotlivých prípadoch prepustenia zo služobného pomeru a ušlým ziskom, ani nemôže existovať ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, pretože kritériá na určenie príčinnej súvislosti sú rozdielne v každej veci a odlišujú sa prípad od prípadu.

15. V otázke nesprávneho právneho posúdenia príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia a škodou na zárobku žalobcu, žiada sa pripomenúť, že otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená v konkrétnych súvislostiach (R 28/2008).

16. Žalovaná po formálnej stránke právnu otázku nielenže nekonkretizovala, ale zároveň aj ako rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd mal odkloniť, uviedla rozhodnutia, od ktorých sa odvolací súd neodklonil, lebo ide o odlišnú skutkovú situáciu.

16.1. Odklon vidí od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/292/2006, kde ide o odlišnú situáciu, a to predchádzanie škodám pri prevoze členských práv a povinností k družstevnému bytu, kde sa najvyšší súd zaoberal všeobecne vzťahom príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou.

16.2. Namíeta odklon aj od rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 7MCdo/16/2011, pričom neuviedla, v čom vidí odklon od tohto rozhodnutia. Rovnako však ide o odlišnú skutkovú situáciu, kde súdny exekútor JUDr. J. B. v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 185/97 (a u Okresného súdu Michalovce pod sp. zn. 16Er/3241/1997) 22. júla 1998 vykonal súpis vecí a odoberal ich žalobkyni, i keď tieto nepatrili povinnému (D. spol. s r.o.), ich nevrátením žalobkyni jej spôsobil škodu, za ktorú zodpovedá žalovaná v zmysle § 1 ods. 1 a § 18 ods. 1, ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.). Najvyšší súd v cit. rozhodnutí konštatoval, že samotné bezprávné odňatie vecí alebo jej zadržanie bez ďalšieho dostatočne neindikuje druh škody ani príčinnú súvislosť, s ktorou sa spája jej vznik.

16.3. Napokon namíeta aj odklon od uznesenia najvyššieho sp. zn. 6Cdo/185/2011, kde žalovaná neuviedla právnu otázku, v čom sa mal odvolací súd odkloniť od cit. rozhodnutia.

16.4. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že nakoľko žalovaná nevymedzila dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.